

VESZPRÉMI SZILVESZTER

Apám meggyilkolása

Nem számít, mit gondol rólam az apám,
 aki szerint a szobában ücsörgésből nem lesz pénz.
 Aki ennyi idősen már öt éve dolgozott,
 és a végigdolgozott életével a háta mögött
 el sem tud képzelni mást.
 Nem az van, hogy nem érti a szavakat, amiket használok,
 de meg sem hallgat. A jövőmről meg a jelenemről beszélni
 csak locsogás, és az apám nem az a locsogó fajta.
 Csak az elvágott köbméter fákból ért,
 és én még nem írtam egy köbméter jó verset.
 Öt jó vers. Kábé.
 Ez az életművem, apa.
 Erre alapozom a jövőmet. Ezt nem lehet neki elmondani.
 Nem beszélünk versekről, erről a versről sem,
 hogy megvallom magunkat. Megölöm. Rituálisan.
 Az igazi apámat, aki egy évben született az Iskola a határonnal
 és a Barbie babával, de nem tudja, hogy van ilyen apagyilkosság,
 de ha tudná is, megsértődne, pedig ez
 nem az igazi apákat szokta érinteni.
 Az apámnak semmi köze a verseimhez,
 nem kell várnom tőle sem empátiát, sem toleranciát, sem elfogadást.
 Nincs látnivaló erre. A következő állomás a szobán
 és a vershelyzeteken kívül. Bár ott sincs semmi,
 amire büszkének lehetne lenni.

Reggeli a paradicsomról álmodóval

Álmodott nekem egy bolygót, majd felkelt, letusolt, és elmesélte reggeli közben.
 A kis sámliján ült, térdén a tányért egyensúlyozgatta, olyan volt, mint az apám.
 Azt mondta, az a bolygó tagadhatatlanul az enyém, de neki is volt rajta helye.
 Először neki vettem ki a tojást, ő folyósabban szereti, én szárazon, hozzá mustárral.
 Paradicsomot természettem azon a bolygón, levest főztem belőlük, és teli mosollyal ettem.
 Apámnak a nyári konyhában nincs is széke, csak a sámlik, csak enni ül le a tea mellé reggel.
 Jó ötletnek tűnt a tojás mellé a paradicsom, megmostam, kicsik voltak, félbevágтам őket.
 Vidám bolygó volt, mint a 2016-os tavaszi színek, vagy mint az aszfaltrajzok a ház előtt.
 Azt mondd el nekem végre, hogy hol van, nevettem paradicsommal a számban.
 Minden reggel megiszik egy liter teát a nyári konyhában, az három nagy csészényi.
 Tejet kívánok, kakaót, pasztellszínű barnát, a fehér bögrére tapadót, megkérdeztem kér-e.
 Egy saját bolygón biztosan olcsóbbak az ingatlanárak, egy kis garzonnyi, olyanban látott.
 Apám csak pakol a nagy polgári szobáiba, nem győzi meszelni a falakat, tologatni bútorokat.
 Elmórikált inkább a paradicsommal, úgy ette, jó étvággal, mintha addig eitem volna előle.
 Szendvicset csináltam magamnak: kenyér-mustár-tojás-mustár-kenyér, mellé paradicsom.
 Azt kértem, hívjuk fel a NASA-t, és mielőbb rendezzük el a birtokviszonyokat, legyen a nevemen.
 A Veszprémiek büszkéek a nevükre, én is azért kaptam, hogy majd továbbvigyem, ide jutottam vele.
 Ez a paradicsom édesebb, mint amit venni szoktam, máshonnan hoztam, pedig onnan szeretjük.
 Egy saját bolygót is meg lehetne szokni, nem kellene végigkóstolni minden portékát a piacon.
 Nagy terveink vannak, teli szájjal beszélünk déli lankákról, az első reggeli sugarakról.
 A másiktól kéne magot kivinni apámnak, hogy próbálgassa ő, hogyan teremne a legjobban.
 A déli fények biztosan édesre érlelnék, a naplementével szemben locsolnám őket.